

ВЪНЕЦЪ

ИЛЮСТРОВАНО СПИСАНИЕ
ЗА ЮНОШИ И МЛАДЕЖИ

Георги Райчевъ

Вълчето

На югъ отъ планината се простира голото и равно Тракийско поле. Разхвърлени изъ полето тукъ-тамъ се зеленѣятъ като китки, оцѣлѣли отъ времето, малки гори. На пролѣтъ тѣ се губятъ въ общата зеленина на нивитѣ, а лѣте примамватъ и галятъ окото, като сѣщински оазиси посрѣдъ желтото, като пѣсѣчна пустиня, море на зрѣли ниви.

Тамъ, въ тѣзи зелени оазиси, лѣте търсятъ отмора отъ жегата и хора и животни и птици. Тамъ все още цвѣтятъ китки ярки цвѣтя, прелитатъ пѣстри пеперуди и птицитѣ отхранватъ рожбитѣ си.

Долу, на два часа пѣтъ, успоредно на планината е обтегната дълга, зелена лента, която извива на юго-изтокъ и чезне въ знойната мараня. Тамъ е пѣтътъ на рѣка Сазлийка. Вода и зеленина сѣ склучили съюзъ на животъ и смъртъ: зеленината брани водата отъ знойното слънце, а водата пои жаднитѣ корени на дърветата.

Така е днесъ, а нѣкога, вмѣсто тази оскѣдна зеленина, тамъ шумѣха буйни гори. Около могѣщитѣ стебла на дѣба, като змии се виеха диви лози, достигаха клонетѣ и оглеждаха зелени вейки въ тихитѣ води на рѣката. Отъ турското име на лозата идѣше и името на горитѣ: *асма* — *асмалѣкъ*. По широкитѣ поляни растѣха високи треви, изъ които се криеха звѣроветѣ, а напролѣтъ водни кокошки и диви патици мѣтѣха пилцитѣ си.

На югъ се простираше полето, сѣщо кръстосано въ по-низки и по-рѣдки гори. Тамъ бѣха бейскитѣ чиф-